

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ

Ο Τσίπρας και η Ιστορία

Το διηγείτο ο Στουρνάρας σε συνομιλίες του ότι όταν ανέλαβε υπουργός Οικονομικών το 2012, πριν από την πρώτη συνεδρίαση του Eurogroup, επισκέφθηκε τους γνώριμους του από παλιά Γιούνκερ και Μοσκοβισί, προκειμένου να πάρει μια γεύση για τις προθέσεις των δανειστών απέναντι στην Ελλάδα.

Όταν τους έδειξε μια λίστα με παρεχές της τότε συγκυβέρνησης Σαμαρά - Βενιζέλου - Κουβέλν ύψους 15 δισ. ευρώ, που επρόκειτο να θέσει υπ' όψιν των υπουργών του Eurogroup, οι δύο έμπειροι αξιωματούχοι τού είπαν: «Γιάννη, μην τους τις δείξεις καν, θα χάσεις τον χρόνο σου και θα μπλέξεις».

Παρά ταύτα, ο νέος τότε υπουργός,

αν και δεν επέμεινε στο «πρόγραμμα Θεσσαλονίκης» της τότε κυβέρνησης, είδε να χάνονται πέντε μήνες μέχρι να αποφασιστεί και να ψηφιστεί το δεύτερο μνημόνιο και να ξεκινήσει η ουσιαστική διακυβέρνηση της χώρας.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται με τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝ.ΕΛ., έτσι όπως ακριβώς και τότε, απλά ο πολιτικός χρόνος των μνημονίων περνά αστραπιαία και τα ξεχνάμε όλα εύκολα. Και τότε... οι εφημερίδες και τα media της διαπλοκής (που σήμερα καταγγέλλονται αλλά όμως τυχαίως μόλις προ διμήνου εκθειάζαν τον Τσίπρα) περιγράφανε τα άγρια μέτρα με πηχυαίους τίτλους και τότε δεκάδες βουλευτές απειλούσαν ότι δεν θα ψηφίσουν και πολλοί μάλιστα αποχώρη-

σαν και βρήκαν στέγη στη σημερινή κυβέρνηση.

Ο πρωθυπουργός και το κόμμα του δυστυχώς λησμόνησαν τη βασική αρχή που ισχύει πάντα - είτε διευθύνεις κράτος είτε περίπτερο. Όταν χρωστάς και κυρίως όταν δεν μπορείς όχι μόνο να αποπληρώσεις αλλά ούτε καν να ζήσεις χωρίς δανεικά, είσαι απλά όμηρος των δανειστών σου.

Η ομηρία αυτή λοιπόν υποχρεωτικά σε οδηγεί σε συμβιβασμούς και μάλιστα χωρίς την πολυτέλεια να ορίζεις εσύ τους όρους (ίσως να τους βελτιώνεις). Και για να μην το κουράζουμε με πολλές θεωρίες, το τρίτο μνημόνιο της δεκαετίας βρίσκεται προ των πυλών της Ελληνικής Δημοκρατίας. Με «Πρώτη Φορά Αριστερά» -ή δίκως αυ-

τήν αν δεν θέλει- τα νούμερα οδηγούν μαθηματικά σε μια καινούρια δανειακή σύμβαση, η οποία θα ολοκληρώσει τον κύκλο των βαθιών μεταρρυθμίσεων της χώρας και ίσως κλείσει και τον πολιτικό κύκλο της Μεταπολίτευσης.

Οι καιροί δεν χωρούν ούτε ηρωισμούς από την πλευρά της κυβέρνησης, ούτε χαιρεκακίες των άλλων πολιτικών δυνάμεων. Συναίνεση χρειάζεται για να ξαναβρεθούμε κοντά στον σωστό δρόμο που χάθηκε εδώ και έναν περίπου χρόνο, από τις ευρωεκλογές και μετά. Ο Τσίπρας θα γράψει ή θα σβηστεί από την Ιστορία βάσει του τι θα πράξει από δω και στο εξής και η Ιστορία είναι μία και αφορά την τύχη της Ελλάδας. Ας μην ξεχνάει ότι δεν γράφεται κάτω από αριστερό ή δεξιό πρίσμα.

Η ΑΥΓΗ Βαρελάς Τάσος

Μέρες αντιπολιτευτικής αγυρτείας

Είναι φανερό ότι οι εκπρόσωποι της φεουδαρχικής τάξης στέκουν μετέωροι, με το χαλί τραβηγμένο κάτω από τα πόδια τους, ψελλίζοντας την αντιπολιτευτική καραμέλα περί αριστερής παρένθεσης. Είναι επίσης φανερό ότι οι εκπρόσωποι των δωσίλογων, των γερμανοτσολιάδων, των ταγματσαφλιτών, των κουντικών, των αποστατών, των τραμπούκων, των τζακιών που έκαιγαν με το ρουσφέτι, τη βία, τη νοθεία και τους κουμπάρους, των καταθετών σε φορολογικούς παράδεισους, των αρνητών του doping control αλλά και των οικοδόμων της παράγκας δεν έχουν επιχειρήματα να αντιπαραθέσουν στη μοναδική στα 200 χρόνια ύπαρξης του ελληνικού κράτους συγκυβέρνησης σωτηρίας της πατρίδας ΣΥΡΙΖΑ - Ανεξάρτητων Ελλήνων.

Το βασικό πρόβλημά τους είναι ότι καλείται αυτή η συγκυβέρνηση να προχωρήσει στην ουσιαστική ίδρυση του καπιταλισμού στην Ελλάδα, δηλαδή να προχωρήσει στις αυτονόητες αλλαγές, που οι σύγχρονες καπιταλιστικές χώρες έχουν πραγματοποιήσει 100 χρόνια πριν, αλλά και να αναπτύξει ένα δικαιότερο σύστημα που να τοποθετεί τον άνθρωπο πάνω από τις αγορές και τον πολιτισμό πάνω από τα σκυλάδικα του πρωτόγονου ελληνικού καπιταλισμού.

Είναι πράγματι αστείο οι εκπρόσωποι του ΚΚΕ να εγκυβερνούν την κυβέρνηση για αντισυνταγματικότητα, όταν το ίδιο τους το κόμμα έχει καταψηφίσει το Σύνταγμα της Ελλάδας, βάσει του οποίου εκλέγονται και ζουν τις οικογένειές τους. Θα ήταν σοβαρή πράξη από μέρους τους να συμβάλουν στη νομοθετική πρωτοβουλία για τον εκδημοκρατισμό της χώρας και τη βελτίωση της ζωής των πολιτών, αντί να στηρίζουν τα επιχειρήματά τους στην ουτοπική πολιτική της «τέλειας» αταξικής κοινωνίας.

Η Νέα Δημοκρατία, καταφορίζοντας

στο πολιτικό της έρεβος, ήπια μονορούφι την υδρία της λήθης, ελπίζοντας ότι θα ξεχάσει και ο λαός το έγκλημα που συντελέστηκε σε βάρος του, αλλά καθώς έγραφε ο Λορέντζο Μαβίλης: «Α δε μπορείς να κλαις το δειλί, τους ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν, θέλουν, μα δε βολεί να λησμονήσουν...»

Τι να πούμε για το ΠΑΣΟΚ του «εδώ και τώρα» που έγινε στον πρώτο μήνα στρατηγικός στόχος και του «όλοι μαζί τα φάγαμε», του ΠΑΣΟΚ που παρέδωσε στους Τούρκους τον φιλοξενούμενο Οτσαλάν, του ΠΑΣΟΚ των πρασινοφρουρών, του γνωστού ΠΑΣΟΚ της μίζας, της εξαθλίωσης και των κλαδικών, των υποβρύχιων που γέρνουν, όταν ο κοινοβουλευτικός του εκπρόσωπος ιατρός Δημήτριος Κρεμαστινός ζητάει να μη συνεδριάζει η Βουλή πάνω από δύο φορές τον μήνα, γιατί οι βουλευτές του κόμματος αυτού έχουν αρχίσει να κουράζονται. Έχει απόλυτο δίκιο γιατί όταν κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ υπέγραφαν απλά τους νόμους που είχε ετοιμάσει η τρικόκα.

Όμως εκτός από τη πηγή της Λήθης υπάρχει και η πηγή της Μνημοσύνης. Για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού κράτους, όλοι έχουν δικαίωμα στη σίτιση, στην κατοικία, στο φως, στην ιατροφαρμακευτική και νοσοκομειακή περίθαλψη. Για πρώτη φορά στην ιστορία του ελληνικού κράτους δεν φυλακίζονται οι πολίτες για χρέη αλλά είναι και σίγουροι ότι θα γλιτώσουν το σπίτι τους από τους βρικόλακες των τραπεζικών ιδρυμάτων. Υπάρχει σύγκριση;

Τις συντάξεις ο λαός τις έπαιρνε έστω και κουτσές όταν κυβερνούσαν οι κλέφτες! Τίποτα δεν έχει να φοβάται τώρα που κυβερνούν οι τίμιοι!

ΕΘΝΟΣ

Η ευθύνη βαραίνει και τους δύο...

Έχει καταντήσει μονότονη η επισήμανση κάθε τόσο ότι η υπό εξέλιξη διαπραγμάτευση με τους εταίρους βρίσκεται στο «παρά πέντε». Ωστόσο, ούτε υπερβολή ούτε και σχήμα λόγου είναι από τη στιγμή που η συγκεκριμένη διαδικασία θα έπρεπε να έχει ολοκληρωθεί εδώ και μήνες, έτσι ώστε να αποφευχθούν δυσμενείς παρενέργειες στην εξέλιξη των δημοσιονομικών μας που μοιραία επιδεινώναν κάθε τόσο τη διαπραγματευτική μας θέση. Δυστυχώς δεν το καταφέραμε και οι αναβολές για το επόμενο Eurogroup υπήρξαν αλλεπάλληλες.

Αλλά τώρα το «παρά πέντε» έπαψε να έχει θεωρητική σημασία και καταγράφει τη σκληρή πραγματικότητα μπροστά στην οποία βρισκόμαστε και είναι αδύνατον να την αγνοήσουμε. Οι ημερομηνίες είναι δεδομένες, οι υποχρεώσεις συγκεκριμένες και οι πιέσεις γνωστές και καθημερινές. Αλλά επιπλέον είναι γνωστό και κάτι άλλο. Πως η κυβέρνηση αποφάσισε και με συγκεκριμένες προτάσεις της απέδειξε ότι είναι αποφασισμένη να τιμήσει απόλυτα τη δέσμευσή της έναντι του ελληνικού λαού και να επιδιώξει τον έντιμο συμβιβασμό με τους εταίρους και δανειστές μας χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας.

Αυτήν τη διαπραγματευτική στάση είναι αυτονόητο ότι δεν θα πρέπει σε καμία περίπτωση να τη μεταβάλει η κυβέρνηση. Και επίσης αυτονόητο είναι ότι όσο συντομότερα οριστικοποιηθεί η συμφωνία τόσο ταχύτερα θα ξεκινήσει η προσπάθεια επανεκκίνησης της οικονομίας και ο αγώνας για την εδραίωση της αναπτυξιακής πορείας στην οποία έπειτα από επτά χρόνια είχαμε καταφέρει να επανέλθουμε.

Απ' όσα έχουν ήδη γίνει γνωστά είναι προφανές ότι η κυβέρνηση έχει αποδεχθεί τη βασική διαπραγματευτική αρχή ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την επίτευξη ενός συμβιβασμού είναι οι εκατέρωθεν υποχωρήσεις. Ακόμη και οι περίφημες «κόκκινες γραμμές» της έχουν μπει στο τραπέζι του διαλόγου, υπό την έννοια ότι θέματα όπως το Ασφαλιστικό και τα εργασιακά θα είναι δυνατόν να αποτελέσουν αντικείμενο προβληματισμού σε μια επόμενη φάση.

Αλλά στη διαπραγμάτευση δεν είμαστε μόνοι. Και προφανώς εξυπακούεται ότι ανάλογη διαλλακτικότητα και συμβιβαστική διάθεση θα πρέπει να δείξει και η άλλη πλευρά, αναγνωρίζοντας εκτός των άλλων και την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει μετά την πολύχρονη και εξοντωτική λιτότητα ο ελληνικός λαός. Και κυρίως αποδεχόμενη πως είναι εξωφρενική, για παράδειγμα, η απαίτηση για πρωτογενές πλεόνασμα για το 2015 της τάξης του 2%, όταν οι ίδιοι υπολογίζουν ότι η ανάπτυξη θα φτάσει μόλις στο 0,5%.

Η διαπραγμάτευση έχει φτάσει στην κρισιμότερη καμπή της. Και η ευόδωσή της εξαρτάται από το αίσθημα ευθύνης που θα επικρατήσει μέσα στα επόμενα εικοσιτετράωρα. Και από τις δύο πλευρές.